

A nemůžu tam s Lunou zůstat taky?“ žadonil Karlík. „Samotná tam bude nešťastná!“

Skvělý nápad, Karlíku! Jasně že bys tady měl zůstat se mnou!

„Ne, zlato,“ řekla však Sofie. „Nemůžeme po Karolíně chtít, aby se kromě Luny starala ještě o tebe.“

„Ale se mnou nebude mít žádnou práci,“ nedal se Karlík. „Nebo zůstaneme tady a Karolína nás vždycky přijde jen zkontrolovat a pak –“

„Kájo, přestaň,“ přerušila ho Sofie už trochu netrpělivě. „Teď mě poslouchej. Luna zůstane u Karolíny, kde bude v bezpečí, a ty pojedíš s námi. Budeme tě potřebovat, abys dohlížel na miminko. My s tátou budeme mít plné ruce práce.“

„Ale mami...“ bránil se Karlík. Sofie mu však nedala ani šanci.

„Bude to tak nejlepší, Kájo. A je to jen pár dní. V sobotu pro ni dojedeme. Prosím, nedělej mi scény, drahoušku. Dneska už je toho i tak dost.“

Nato Sofie zvedla další krabici a vyšla z domu ven.

Luna se zoufale dívala na Karlíka. Nedovedla si představit nic horšího, než co pro ni Sofie plánovala. Karolínu sotva znala a nevzpomínala si, že by kdy strávila noc bez Karlíka. A sobota je až za tři noci!

Karlík si klekl a objal Lunu kolem krku.

„Neboj se, Luno,“ šeptal jí. „Jsou to jen dva dny a pak spolu budeme v novém domě napořád. Všechno tam pro tebe připravím. Ty tu jen čekej a odpočívej.“

Luna mu zavrtala čumák do krku a vdechovala jeho vůni. Karlík ji hladil po hlavě, tam a zase zpátky, jak to měla ráda. Cítila, jak se jí splašené srdce uklidňuje a tělo uvolňuje. Budou to jen dva dny. Jen dva dny.

Stála u branky a dívala se, jak Modrobrouk odjíždí. Tiše zakňourala. Natahovala krk, aby auto neztratila z očí, ale pak Karolína zataáhla za vodítko a ona neměla jinou možnost než jít za ní do domu.

